

Con cá chép

Quang Hân

Hắn sinh ra, và lớn lên ở vùng vịnh này, nơi hàng đêm có bao con tàu nằm đợi ăn hàng. Những ngọn đèn ở trên tàu, của những ngôi nhà tựa lưng vào núi tạo nên mặt vịnh về đêm thật lung linh, kỳ ảo. Đối với hắn, đêm càng tuyệt vời hơn cho việc câu mực, câu cá. Mặc dù đã là chủ một DN nhỏ, đi câu chỉ cốt để luyện tính kiên nhẫn, giải toả. Vùng này nhiều mực, cá song, cá vược, cá chép...!

Hắn ngán nhất cá chép, thế mà bữa nay lại gặp phải. Vừa quăng mồi bằng tôm sống xuống biển, sau vài phút chú tôm đang bơi lượn, hắn thấy vương khê sợi cước đang cầm, rồi nó móc mồi vào mang. Bất kể lúc no, hay đói đều thế, ông ẹo, đồng đánh chán chê, tha mồi đi khắp nơi, rồi "bụp" một cái nuốt chửng, hắn phải thả cước rất dài, để cho con chép mệt bã, mới dòng nó vào bờ. Cá chép nom tựa như cá rô phi, nhưng mình tròn, ăn thịt chắc và thơm hơn.

2. Về đến nhà gần 12 giờ đêm, cậu con trai đã ngủ. Hắn để cá trên sàn bếp, tu một hơi hết chai nước, thì cô vợ về. Tối nào cũng vậy, trước bận đi học thì đã đánh, rồi cứ đà đấy, lúc việc hợp, tiếp khách cơ quan... Từ lâu, ngay sau khi "bông hoa rừng" của hắn sinh con, đôi lần hắn xa xôi: "Em như con cá chép ấy, lượn lờ nhiều quá". Còn phần lớn hắn phục tùng, nhẫn nhịn. Tắm xong, cô vợ vỗ nhẹ hông thẳng nhỏ lấy lệ, nói vọng vào: "Anh xem con ăn uống thế nào mà hơi xanh đấy".

Vừa nói, vừa ngáp rồi quay mặt vào tường đi vào cõi mộng. Hắn rút thuốc, rít một chập, rồi ngó xuống sàn. Con cá vẫn nằm đó, ngáp ngáp. Nhìn phần đuôi của nó kia! Đã đánh là tròn, lại lặn thì hay rồi, nhưng nó cứ ưỡn ẹo, rướn lên thế kia thì hắn bị bốc hỏa. Hắn ném vèo con cá ra cửa và mắng: "Thả hết cước mà không để ông yên". Rồi hắn vào phòng bế cậu con trai, làm chuyển xe ô-mô lao thẳng vào nhà nội.